

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

Capvt VI. An Confessor possit uti cognitione habita in Confessione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

Respondet. Aliqui ut Fagund. loc. cit. allatus à Diana
de contr. 4. res. 112. teneri affirmant, aliqui de more negant,
Sicut. Coninch. Laym. apud de Lugo loc. cit. num. 47.
quod Caltrop. loc. cit. Ratio affirmantium est, quia illa
negantia est internumcia peccatorum, etque siue in
Confessione siue Confessione factam gerens: nam
Confessione tandem rationem, is qui excipit scriptura Con-
fessionem amici nescientis scribere, eo modo se ad Con-
fessionem preparantis, tenetur pariter (ut docet Præ-
positus de penit. q. 11. dub. 4. num. 34.) ad Sigillum.
Ratio negantium (qui consequenter nec cognoscunt
obligationem Sigilli in hoc Præpositi casu) est, quia
Sigilli scriptio, ne inchoata quidem Confessio est,
sed solum materia preparata ad Confessionem; nec est
Confessio, sed gerens materiam; quæ erat
Confessione ad eandem: non ergo inducit maiorem obli-
gationem, quam naturalis secreti: sicut enim si quis au-
dit peccata alicuius qui se alta voce ad ea confitenda
compellet, vel alicuius, qui parâ modo gratias Deo
agere de peccatis confessis, non teneretur ad Sigillum,
nec tam huilmodi notitia non habetur ex vi Sacramenti,
consecrationis vel preparationis ad illam, vel gratiarum actionis de
Confessione; & sicut qui addit matrem instituentem filiam
allata ad Confessionem ad faciendam Confessionem, interro-
gationem de iam facta, non obligatur propter dictam
Confessionem ad silentium Sigilli: ita in casu nostro, &c.
Confessione sententia est probabilis.

CAPUT V.

De Sigillo confessionis respectu ejus-
dem penitentis.

Contingit frequenter, ut Confessarius velit de
exceptis in Confessione cum suo penitente tra-
dere: queritur, quatenus id eidem liceat. Quamvis au-
tem id non supponemus certum non esse hac ratione Sigillum
ur coram Præposito & profecto plures cum Sanchez lib. 3. de matrim.
lib. 2. c. 1. frangi negant; esse affirmant admodum pauci
arguunt eundem, quia fractio Sigilli est fractio secreti, se-
cretum vero non frangit qui cum eodem, qui secretum
confessus, loquitur sed qui cum aliis) quamvis inquam
non esse certum supponemus: tamen conveniunt
esse omnes, ejusmodi locutionem cum eodem, quia ce-
denda, ut in odium Confessionis, semper esse prohibitam. Dixi-
tur omnes) nam Valquez d. q. 93. art. 4. dub. 10. num. 1.
quem sequitur Matarius tract. de pen. d. 3. c. 2. num. 6.
exhibet: Tertio sequitur, non esse contra Sigillum loqui
cum penitente de peccatis in Confessione auditis, non petita
licentia, sed solum intentione inquirendi ea, quæ melius
scire possint ipsum. Immo optimè docet Medina, non es-
se contra Confessionis Sigillum penitentem reprehendere,
aut exprobrare illi peccata: esse tamen contra Reverentiam
Sacramenti, quia redditur onerosum nimis. Quod
non sit contra Sigillum, constat quia non manifestatur ali-
quid secretum Confessionis. Hæc Valquez, cui faver Sa. v.
confess. num. 2. in edit. genuina in expurgat. num. 21. di-
cens, Occulte corripere postea penitentem de auditis ab
ipso in Confessione et si est illicitum, sed non contra Sigillum:
quoniam licere interdum indicat c. Sacerdos, de Officio
parochi.

1. Porro tria tempora in dubium vocare possumus an
Confessor liceat de auditis agere cum suo penitente.
1. Dico primo, statim ab Absolutione licere. Sic Præ-
positus loc. cit. d. 5. Henriquez de penit. lib. 6. cap. 20.
num. 7. quidquid dicat Fagund. z loc. cit. num. 33. Ratio
est, quia moraliter judicatur durare eadem Confessio:
sicut enim tunc potest injungi penitentia, ex alibi di-
ctis, cur non & cetera expediti, quæ ad bonum peni-
tentis conducere judicabuntur?
2. Dico secundo, in aliis Confessionibus etiam li-

cere. Sic Præpositus loc. cit. Henriquez loc. cit. sect. 5. n. 127.
Granad. de Sacramentis, controvers. 7. tract. 11. d. 5. contra
Fagund. loc. cit. num. 36. quamvis enim sæpe non expe-
diat, quando nulla vel modica sit necessitas, timeatur
que de penitentis molestia: tamen quia ejusmodi locu-
tio est intra forum Sacramentale, non est interdicta. Au-
di Malderum tract. de Sigillo, cap. 22. apud Dianam p. 5.
tr. 11. res. 20. Sicuti quando extra Confessionem penitens
de peccato quod confessus est consultat Confessarium iam sa-
tis eadat licentiam de eo loquenda, imò hoc ipsum requirit
ab eo: similiter, quando statum animæ suæ exponi, & de
eo iudicari & tractari vult in secunda Confessione: satis
conferat de necessariis ad bonam Confessionem directionem
Confessario tractandi secum potestatem facere: quod magis
locum habet, quando peccata prioris Confessionis sunt ali-
quo modo circumstantia peccatorum in secunda Confes-
sione expressorum. Hæc appositè Malderus. Quæ confirmantur
à Præposito loc. cit. n. 4. ex praxi communi etiam timo-
ratorum Confessariorum, qui rationabili ex casu men-
tionem faciunt in præfenti Confessione eorum, quæ au-
dierunt in priore; imò aliquando negant absolutionem
penitenti, propter frequentem lapsum cognitum in alia
Confessione: & denique, Quid adhortamur Fideles, inquirit
ut manentur semper eodem Confessario, si hic se debeat ge-
rere, ac si nesciret Confessiones priores?

5. Dico tertio. Aliis temporibus à prædictis, hoc est,
extra omnem rationem Confessionis, nunquam licet si-
ne venia penitentis cum eodem loqui de auditis in
Confessione. Ratio est toties repetita, quia secus reddere-
tur molestissima Confessio.

6. Quando Confessarius extra Confessionem petit
à penitente colloquendi de rebus auditis potestatem, ut
illum admoneat de re ipsi necessaria ad salutem; Peni-
tens autem (utique peccando) negaretur possit nihilomi-
nus Confessarius locutionem producere & admonere:
Satis dictum est in Methodo Confess. lib. 3. c. 8. §. 4.

CAPUT VI.

An Confessor possit uti cognitione ha-
bita in Confessione?

§. I. An sit posse, si vel alij, vel complices peccati
id advertant?

1. Licere Confessario uti cognitione habita in Con-
fessione, quando ex ejusmodi usu nihil sit ingra-
tum penitenti, & nulla profus alicui causa datur ali-
quid suspicandi, rem in Confessione auditam fuisse; pro-
certo esse debet, cum tunc nulla sit vel peccati promul-
gatio, vel Sacramenti injuria siue directa, siue indirecta:
Ita Doctores citati passim. Hinc enim ex ibi auditis
doctior fieri possum, cautior in inquirendo, diligentior in
examinando, prudentior in dirigendo siue in bonum
meum, siue aliorum; & si Prælati, si, audiamque in
Confessione querelas contra me v. g. propter nimium
meum rigorem, vel avaritiam, possum me in meliorem
fructum reducere. Ita Delugo de pen. disp. 23. 107.

2. Contra, certum item sit; ex Coninch. d. disp. 9.
dub. 4. num. 54. & 55. nequaquam licere, etiam ad mortem
evitandam, quando alij, qui alias penitentis peccatum
ignorabant grave quidpiam ex tali usu adversus ipsum
suspiciantur; quia id esset ipso facto Confessionem
ostendere. Imò si Confessor duorum ex Confessione
unius cognovit alterum non confiteri integrè; licet
& juxta prudentiam debeat generatim interrogare nun-
quid aliud peccatum habeat, vel simile quid, non potest
tamen ex Suar. loc. cit. d. 33. sect. 5. n. 5. ullum indicium
suar notitiæ præbere; sed tunc absolvat, Deoque omnia
committat, ne scilicet penitens aliquid de Confessione
alterius advertat.

3. Difficultas ergo solum, & quidem gravis hic
E 4 super

superest, quando id suspicarentur ij, qui aliàs sciebant, sicut v.g. peccatur si sacerdos sciat ex Confessione unius complices, vinum Missæ veneno esse infectum, vel ipsum esse occidendum, seu dilapidandum dum domo exit: poteritne sacris non o perari, & domi se cohibere, si hinc advertant complices conjugationem ad aures Sacerdotis allatam ex Confessione unius ex ipsis fuisse?

4. Suarez aliique quos citat, sequiturque Fagundez *loc. cit. cap. 2. num. 5.* ait non posse Sacrum omittere, nec se includere domi; imò si sit in mortali; adhuc non possit tunc enim se providat de contritione.

5. At Coninch. *loc. cit. dub. 4. num. 55. & 56.* Bonacin. *de penit. d. 5. q. 6. sect. 5. p. 4. num. 27.* citans Reginaldum Onuphr. Henric. Scotum *dist. 21. quest. 2. art. 2. ad. 3. g. r.* generaliter loquentem, adòque etiam de non sociis: *Castr. de penit. p. 19. §. 3. num. 18.* Layman. *lib. 5. tract. 6. cap. 14. num. 21.* probabilis esse aiunt, possit, prout suæ vitæ expediunt: idque etiam si poenitenti ab aliis sociis mors, vel gravis mali periculum immineret. Illa prior sententia est nimis si vera, quamvis magis Sigillo favens hæc posterior est humanis rebus accommodatio, atque adeo magis excipienda. Ratio autem esse potest, quia aliud est factio ipso patfacere peccatum: aliud est, simulato aliquo pretextu, facere seu omittere aliquid, ex quo alij aliunde scientes sumant occasionem suspicandi peccatum esse confessum. Prius est omnino illicitum, posterius licitum est aliquando: imò non raro debitum, cum non sit ulla detectio nec verbo nec facto exhibitio. Non placet autem Delugo *de penit. disp. 23. sect. 5. num. 113.* dum asserit idem esse in his circumstantiis fugere Sacerdotem, dicere, *Mihi parata sunt insidia*: non placet inquam, hoc enim dictum per se significat insidias: at fuga, cum possit procedere ex variis capitibus, solum per accidens, ratione scilicet cognitionis aliunde à sociis habitæ, significat idem peccatum insidiarum. Quædam, quæ ad hoc argumentum facere videntur, quippe speculantium commentationes, legito si est otium apud laudatos. Legito item Th. Hurradum, à quo in multis, ut patet ex dictis dissentio.

§. II. An uti Confessarius dicta cognitione possit, quando solus poenitens advertit?

1. Hæc est gravissima, & inter cæteras molestissima questio; ad quam solvendam præmitto, triplici generis esse actus poenitenti ingratos, quos Confessarius ex vi cognitionis habitæ in Confessione posset exercere. Primi, qui versantur circa personam poenitentis, & quidem spectantes ad iustitiam punitivam, vel commutativam. Ut poenitentem castigare, tollere jus ipsi acquisitum, struere insidias, ut poenitens in delicto audito deprehendatur, negare debitum pecuniæ, &c. Secundi, qui versantur circa ejusdem personam, sed spectantes ad iustitiam distributivam, vel misericordiam, aliâque virtutem. Ut negare suffragium liberum ei, cui non negares, si ejus dignitas, vel peccata in confessione explorata tibi nequaquam fuissent; tollere ab eo officium ex se amovibile, quando ab ipso retinetur cum animæ suæ detrimento; ablegare poenitentem in alium locum, ubi degeret absque peccato: se, illi ostendere severiorem, minusque gratè cum eodem loqui, ejusdem inopiæ data stipe non opitulari: famulum cognitum ex confessione furem, domo expellere: Sacramenta non ministrare, non porrigere Eucharistiam: non assistere matrimonio, quod poenitens nulliter contraheret: non colloqui cum excommunicato vitando, & cætera similia, quæ exercentur circa personas singulares & certas. Tertiij generis sunt actus omnes, qui non exercentur merè circa personam poenitentis, licet contra ipsam aliquando recurrant: Ut vigilantius Confessarium custodire res suas: servo furaci pecuniam, vel arcæ claves non committere: Superiorem claudere fores, unde idem novit, ex confessione aliquem de nocte furtim exire: Sacerdotem se domi continere, vel Missam non celebrare

quia in confessione scivit insidias; & similia, quæ muniter confueverunt esse positiones aliquorum poenitentium, quo posito poenitens absque suo aliquo incommodo impeditur, quo minus in peccato

2. Confulto autem dixi (actus poenitenti ingratos Confessarius enim propter fiduciam, v. g. quæ poenitens se gessit, omnia sui animi interiora, & que peccata detegendo; poterit ex Delugo *disp. 23. sect. 5. n. 102.* eidem ostendere signa magne excipere, beneficia conficere, &c. quæ poenitens advertat hæc fieri propter expulsiōem confessione. Ratio est, quia ex una parte, ut supra non est fractio Sigilli collocutio cum eodem, qui lum commisit; & ex alia, illæ actiones non sunt gratæ, unde confessio fieri odiosa timeatur, quæ max, unde Fideles ad confessionem potius aliam cum fructu sperentur.

3. His positis certum est primi generis actus quam licere sine licentia poenitentis, ita Doctorum citandi: quia satis odiosa redderetur confessio, si tur propter illam contra subditos procedi posset, propterea si quis ex Judicibus contra subditum gaviv testes, processum instituit, vel quid simile fecit: atque appareat hos actus initium habere iustitiam quantumvis tenui habita in confessione, & ejusmodi actus, utpote invalidi, rescindi ab eodem

4. Iam vero de actibus secundi, & tertiij generis mul sumptis, est duplex sententia. Prima inquit apud Sanch. *mox.* citandum, concedendum Confessario utriusque generis actus; quando unus ipse poenitentem gnoscat cum ad hos actus peragendos movetur in confessione. Ratio est, inquit, quia ex una parte non est frangere Sigillum colloqui cum eo, quo poenitentem communicavit; & ex alia, poenitens cum non beat jus absolutum ad eas actiones, illi nulla sit si tæ negentur. Bipartitos deinde hos Doctores Plares enim apud eundem, sentiunt, quandoque Confessarius posset, debere interdum exercere casus nes: atque adeo amovere indignum ab officio, amovere suffragium, non ministrare Sacramenta, &c. licet cooperetur, cum possit non cooperari, cum cato poenitentis. Multo autem plures apud eundem ejusmodi obligationi refragantur: quia nimirum hominum cogi debet, ut utatur remedio tam difficile periculo fractionis Sigilli.

5. Secunda sententia est aliquorum negantium, hæc est toties allata, nempe, ne sic in odium Fideles dat confessio. Ex qua sententia sequitur, Confessarium se debere gerere protus ac si nihil audisset, nec se subditum ab officio amovere: negare suffragium, molynam, Sacramenta, claudere fenestram: se de continere ad insidias vitandas &c.

6. Thomas Sanchez *lib. 3. de matrim. disp. 16. num. 1.* (Vide etiam Fagund. *Eccles. præcep. lib. 6. cap. 3. a. 1.* ubi has duas sententias reulit sic addit. *Quid, dicunt in re iam dubia? Pro priori enim sententia militat veritas tot, tantorumque virorum (numera veritas enim viginti quinque, S. Thomam, Scotum, Suarez, & fortissima rationes: quare negari non possit, esse præsertim, Verum multo mihi magis semper placuit & placet posterior sententia, qua non poenitens nimirum damentis, &c. Hæc Sanchez.*

7. Ego cum Coninch. *d. d. 9. dub. 5. num. 67.* & Castr. *de penit. p. 19. §. 3. num. 18.* & Sanch. *loc. cit.* sententia legatur puto distinguendum esse de prædictis actibus, atque asserendum: non posse exerceri actus secundi generis, actus tertiij generis posse. Ratio est eadem, totiesque proposita: sed quia Doctores utriusque sententia, actus secundi, & tertiij generis minus distinctius minus rectè hæc tenus, nisi si quid me fallit, induci autem in hunc modum potest.

Si concedantur actus secundi generis, reddetur

generis confessionis; non verò, si concedantur tertij
generis actiones: ego has licebit exercere, non illas.
Antecedens probatur. Facile retraherentur Fideles à Sa-
cramento penitentie, si scirent posse quemlibet propter
audiam in illo foro amoveri ab officio, capere suffragio
quavis libero, repellere ab Eucharistia, privari commu-
nicatione cum aliis, & similia ingrata, quæ sunt actio-
nes secundi generis. De hoc videtur si pra in *Metodo Con-
fessionis* cap. 6. §. 2. num. 20. At nemo ab eadem retraher-
etur; seu certe retrahi præsumeretur ea de causa, quod
scilicet, quis melius custodiat res suas, claudat fenestras
ad impedienda peccata, mortem effugiat, & simili-
bus, quæ sunt actiones tertij generis, cum ad hæc is idem
penitens, qui verè surgere à peccato per penitentiam
intendit, cooperari pro suo modo teneatur; quæ huius-
modi actus non quidem ingrati ritè penitenti, sed verò
gratissimi esse censendi sunt. Erubescencia autem nulla
potest obiter prudenter: quia cum hæc tertij generis actio-
nes non exercentur circa ejus personam singularem, ut
ceteris, potius is, (occasione, non inficior, data à Con-
fessario utente tamen iure suo) ad se advocat pudorē ma-
gis, quam Confessor eodem pudore penitentem afficit.
& illud habet: at Clemens VIII. Decreto ann. 1594. 26.
Maj. generaliter interdicat ejusmodi usum. *Tam Superio-
res* (inquit) *pro tempore existentes, quam Confessarii qui
postea ad superiorem gradum fuerint, pomoti caveant,
ut in confessione ne ea notitia, quam de aliorum peccatis in
Confessione habuerunt, ad EXTERIOREM
GUBERNATIONEM M. mutantur.* Nec absumile
est Decretum R. P. Claudij Aquavivæ Generalis Socie-
tatis I. S. V. pro suis apud Castrop. loc. cit. n. 20. *Tamen si
(ut) non desint Doctores qui notitia per Confessionem
habita, salvo Sigillo Confessarii, ut nonnunquam licere
solvitur, nostris tamen eam. Doctrinam sequi non expedit
ut illam. Quare caveant diligenter SUPERIORES,
ut vel ipsi vel nostrorum aliqui eam usquam Introducant,
privatimve aut publice doceant, nec ea, nisi forte de peni-
tentia licentia ullo modo utantur, sed ita se gerant in omni-
bus casibus Confessarii ac si in confessione nihil penitus
cognovissent.*
9. Respondeo: Hoc Decretum Clementis, quod ex
Hurtado de pen. d. 12. diff. 9. Prag. de pen. q. 11. d. 7. sine
inclinet Suar. de pen. d. 3. cit. scilicet 7. m. 9. non ad omnes
Confessarios, sed ad eos, qui Superiores sunt, vel deinceps
eius, dirigitur; solum prohibet, id quod alias iure divino
prohibitum erat, id est actiones primi, & secundi ge-
neris, non verò tertij, ex Laym. lib. 3. tract. 14. c. 14. 23. sine,
et etiam colligi potest ex Coninch. Castrop. & Sanchez
loci citati, qui scripserunt post dictum Decretum, &
tamen nostram opinionem à probabilitate non deji-
ciunt. Ratio autem est, quia hæc tertij generis actiones
nullo modo pertinent ad EXTERIOREM GUBER-
NATIONEM personarum; cum per has circa personas
singulares, nihil decernatur.
Decretum insuper R. P. Generalis Societatis I. S. V.,
quod ad Superiores ut invigileat, non verò ad subditos
dirigitur, eodem modo illas vetat, non has tertij generis:
quia cum hæc neminem sigillatim tangerent, suntque com-
muniter peccatorum impedimenta, easque non prohibue-
rit Clemens VIII. cui se conformem ipse reddere voluit;
non erat ratio, quamobrem has prohiberet.
Inquires, Potestne Prælati ex notia habita in Con-
fessione motus, magis advertere, ut notitias aliis extra
Confessionem sese offerentibus signis sufficiat in-
structus, aliquam ex dictis actionibus præstet?
Respondeo. Quidquid videatur concedere Th. Hur-
tado, est ex dictis diligenter distinguendum. Nam si
hæc actiones à Prælati præstandæ tangerent ipsum specia-
lem penitentem, V. G. ei Prælati suffragium denegabit,
& c. nullo modo potest, quia sic odiosa fieret Confessio;
nam Prælati hæc novam advertentiam inciperet adhi-
bere ex vi Confessionis: quod nullatenus licet. At si
actiones hæc non tangerent penitentem modo jam ex-
plicito, poterit sanè, quia tunc agitur de actionibus tertij

generis, quas licet concedimus. Quare si forte Prælati
ex vi Confessionis Penitentis, addita sua naturali sagaci-
tate, noter aliquod signum, non poterit cognitis ex
huius signi vi uti contra Penitentem: solum tunc po-
terit, quando signum est ejusmodi, ut etiam sine prædicta
relatione ad Confessionem Penitentis, ex se solo, sufficit
& movet ad inquirendum.

3. III Expediuntur quædam circa usum prædictæ notitiæ.

An possit quis simulatum Confessorem respicere?

10. **A**d ea, quæ hæcenus docuimus, expedienda
adhuc dubitatur Primum: Quid faciam ego Con-
fessarius si is, cui peccata mea aperire tanquam Confes-
sario consuevi, nunc confiteatur ipse mihi, detegatque se
non esse Sacerdotem; possūne ad illius pedes amplius
non accedere, ipso advertente, me ad hoc movere ex vi
confessionis ejus? Respondeo. Possum ex Sanchez d. 16.
n. 5. quia hæc omisso reduciatur ad actiones tertij gene-
ris, per illam enim nihil in penitentis personam exer-
ceo, sed negativè me habeo.

11. Quid si ex hac omissione alij suspicentur malum
de Sacerdote? Respondeo. Tunc poteris, & ex Delugo l. c.
scilicet 5. n. 105. debbis, alteri serio confiteri, hunc autem ne
illum prodas, confitearis solum exterius. At Fagundez
præc. Eccl. l. lib. 6. c. 3. n. 1. docet & posse, & non deb. re;
quia hæc omisso ostensiva delicti ex se non est. Verum si
alij alias sciebant illum non esse Sacerdotem, placet mihi
sententia hæc posterior Fagundez, propter rationem à
nobis expositam supra §. 1. n. 5. At si ignorabant, placet
sententia prior Delugo; quia tunc verè ejusmodi omis-
sio videtur esse per se manifestativa delicti, iuxta ea quæ
diximus, cit. §. 1. n. 21.

An possit respici penitentem sollicitans?

12. **D**ubitatur Secundò, si vocet ad audiendum peni-
tentem, à quo timco, ne in peccatum inducat,
idque solum ex ejus præcedenti confessione noscant;
possūne ad illum non adire, si vel ipse rem advertat, vel
alij contra ipsum aliquid suspicentur? Respondeo: pos-
sunt immo obligor non adire; quia si penitens ad peccatum
in confessione sollicitat, jam illa nec est confessio, nec
Sigillo subiacet. Quod si alios casus effingas, vide eos
apud Doctores citatos; sunt enim ferè metaphysici.

De penitente impenitenti.

14. **D**ubitatur Tertio: Si voceris à penitente, qui
bis, ter, pluries noluit tollere occasionem v. g.
proximam, potestne effugere, si ipse id advertat, vel alij de
ipso aliquid mali coniciant?

Respondeo, si tibi confessus est, ut confessionem simul-
laret, & in bona exultatione apud alios haberetur; potes
effugere, quia illa non fuit confessio, sed simulatio. Ve-
rùm si fuit vera confessio animo se adiuvandi, non potes
non ire si alij malum de penitente suspicentur; fuit enim
illa sacramentalis, licet inchoata confessio, Sigillum se-
cum trahens.

15. Quod si non alij, sed ipse solum id advertat; noti-
videt in te obligationem eundi, quia ex una parte non
est rem revelare, si eandem ei committas, à quo rece-
pisti, ut toties dictum est; & ex alia, propter similes nega-
tiones non retrahentur à Confessione Fideles, immo ma-
gis ad eam cum debita dispositione faciendam excita-
buntur. Favet insuper alia ratio: quia tu merito negas, ut
penitens à sua contumacia respiciat, sicuti merito, pro-
pter eandem rationem, eundem aliquando non absolvis

De scientie in Confessione Ecclesiam esse pollutam.

16. **D**ubitatur Quarto: An si sciat ex Confessione Sa-
cerdos, Ecclesiam esse pollutam, possit in illa
celebrare, advertente id penitente vel aliis? &c.

Respondeo. Si ex omissione sacrificij aliqua notitia
peccati quoad alios, vel aliquod penitentem damnum
timeatur, poterit, & consequenter, juxta superius
dicta,

dicta, debet celebrare: quia fortius est vinculum Sigilli, quam violatæ Ecclesiæ. At si nullius detrimenti, vel notitiæ periculum sit, non poterit celebrare, ex Delugo l. c. n. 124. quia urget præceptum de non celebrando in loco violato: & non urget præceptum Sigilli, cum nullum periculum damni nec evulgationis adeo supponamus. At poterit celebrare, ex Bonacina, de pœn. d. 5. q. 6. c. 5. p. 4. n. 23. quia Ecclesiæ non præsumitur velle obligare Sacerdotem, ad non celebrandum, quando ex sola confessione novit locum esse pollutum, siquidem Ecclesiæ semper velle favere Sigillo credenda est. Utrumque probabile.

17. Quid si solus pœnitens id advertat? Non posse celebrare, probabiliter decernit Delugo l. c. quia ejusmodi omisso respectu ejusdem pœnitentis non est revelatio, ut sæpe diximus; & ex alia parte, non est actio circa peculiarem pœnitentis personam, nec rationaliter ipsi ingrata, immo Confessario onus erit (inquit) si iudicet se profuturum, nec sit sibi grave incommodum, monere etiam alios, ut nec ipsi celebrent. Verum ex ratione modo dicta à Bonacina, addita ea, quæ dicta est §. 2. n. 4. sine, consequitur posse celebrare, nec ad prædictam monitionem obligari, id quod certe ut probabiliter deductum amplecti sine dubio possumus.

CAPVT VII.

Cujusnam suspicionis periculum contra pœnitentem, ex vi Sigilli prohibetur?

1. Dictum est sæpe in præcedentibus, cavendum esse ne detor ulla suspicandi occasio contra pœnitentem. Occurrit scrupulus, an id de omni quamvis levi suspitione intelligendum sit?

Hac de re sic prudenter differit Delugo d. 23. scilicet §. num. 106. Intelligitur de suspitione probabili, non vero de coniecturis etiam levibus, quas analitici & nasuti facile faciunt. Ita Palatinus, S. Th. Scotus, Medina, alique: quod videtur etiam in praxi observari: esset enim, ferè impossibile omnem suspicandi occasionem indirectam omnibus auferre. Facilius autem excusantur occasiones negativæ, quam positivæ: v. g. si uni pœnitenti propter ejus puritatem Confes-

sarius maiora benevolentia signa ostendat, quam alii, quia enim sua, ut supponimus, efficiat, & non alii non possunt. Adverte etiam in aliqua materia propter eius & gravitatem, non reputari levem suspensionem, quia fortasse levis est v. g. quacunque occasio datur, ut etiam levis suspicandi adulterium uxoris sue, & vixime contra Sigillum, quia nimis diffidit restandi tali periculo. Hæc ille.

CAPVT VIII.

De culpa & pœna frangentis Sigillum.

1. Quædam ad culpam. In fractione Sigilli committi possunt. Primum, contra Reverentiam, seu reverentiam debitam Sacramento, Secundo, contra Iustitiam, seu Charitatem, si quid reteregetur, quis poterit infamia. Tertio, contra fidem datam, quædam naturale, si res erat occulta.

Primum semper est mortale. Secundum, & tunc sunt venialia, quando infamia vel infidelitas non reperi, secus, sunt mortalia cum obligatione ad satisfactionem famæ, damneque secuti. Præpositus de pœn. q. 11. d. 1. & d. 4. n. 39. Cast. de pœn. p. 19. §. 1. n. 2. Bonacina d. 1. n. 1. & 4.

2. Dixi (primum semper est mortale) materia Sigilli patritate non habet ex omnium scilicet hominum apud Dianam p. 5. r. 5. ref. 8. Solum invenio S. P. C. n. 24. in impr. genuina: cui ex parte favet Ledesma apud Dianam ibid. & Sotus apud eundem, sic dicuntur: velari aliquid leve confessionis, modo sit peccatum, putant esse mortale, quod mihi durum videtur.

3. Quantum ad pœnam. Nulla non pœna confessionem patefacienti est in iure lata. Sic Coninch d. 1. pœn. dub. 47. Diana p. 5. r. 11. ref. 51. alique solent c. upriusque sexus, de pœn. dicitur, revelans debet poni a Sacerdote, & in arctum Monasterium deinde, quæ cum sit pœne ferenda, ei quis non nisi post sententiam subiacebit: atque hæc quidem pœna, certe est ordinaria, uni Confessario importunitate re delinquit; cæteris erit extraordinaria, à iudice pro litate criminis taxanda, ut in superioribus c. 4. innuimus, Deus te, Lector, amet, & valeat.

FINIS.

Laus Deo, Beatissimæ Virgini, ac B. Aloysio Patrono meo.